



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Veritas VII. Idem docens ex Cathedra, Magister infallibilis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

qua idem ab hoc Pontifice explicatissimè poscebatur, adducit Turrianus l. 1. contra Sadeelem c. 10. *in fine*. Apud quem etiam l. 3. de Dogmat. Charact. Photius Constantinopolitanus necdum depositus, idem agnoscit, scribens ad Nicolaum I. cui fatetur, conuenire *ἰνικυρῶν συνδ* *ἰν γρ ἂν ἀποστῆ* idest *tribuere auctoritatem Synodicae sententiae*. Synodum Tridentinam Oecumenicam, superiore saeculo hanc confirmationem expetisse videmus, nec ante eam obtentam valuisse. Denique Gelasius I. Epist. ad Episcopos Dardaniæ, quotquot Concilia hoc munimime caruerunt, fuisse vacua auctoritatis, apertissimè contestatus est. Nec minùs perspicuè Pelagius II. Epistola ad Synodum Constantinopolitanam. [Nulla (inquit) vnquam Synodus, rata legitur, quæ Apostolica auctoritate non fuerit fulta.]

V E R I T A S V I I.

Romanus Pontifex docens ex cathedra, errare non potest.

ITA habetur ex titulis illis quibus Pontifex denominatur, *Immobilis basis fidei, ac fidei crepido, & firmamentum immobile*. Item ex titulo, *capitis Ecclesie uniuersae*. Nam si hoc caput prout tale posset errare, Ecclesia tota, quæ eius ductum sequi tenetur, impingeret in errorem, sicque portæ inferi, (idest hæreses & errores, vt exposuit D. Hieronymus,) præualerent aduersùs eam, rescisso Christi promisso. Huc facit quod S. Ambrosius l. de Incarnat. Dom. Sacram. c. 4. *sub finem*, expendens confessionem diuinitatis Christi à S. Petro prolatam, notat, S. Petrum alijs Apostolis fallacia de Christo iudicia proferentibus tacuisse, nec nisi cum fides enuncianda fuit, Verbum promississe. Sic enim inducit eum loquentem, *Meum est fidem loqui*. Rationes in hanc rem accumulat Canus 6. de locis c. 7. Sed illa est firmissima, quæ petitur ex illo Christi ad Petrum oraculo, *rogavi pro te, vt non deficiat fides tua.* Quod

Ambrosij
400.

Canus

Quod superius ex mente Patrum, ad B. Petri Successores extendimus. Certa verò tot sæculorum experientia, confirmavit, Christum esse exauditum, cum iam per tot sæcula quibus res Christiana stat, ad Romanam sedem nunquam potuerit accessum habere perfidia, vt loquitur S. Cyprianus Epist. 55. num. 91. vbi Pamelius, sinceræ semper ac incorruptæ Romanorum Pontificum doctrinæ testimonia addensat. Sed illud illustre, quod perhibuit Lucius 1. ad quem S. Cyprianus aliquando scripsit. [Hæc sancta, (inquit, agens cum Galliæ ac Hispaniæ Episcopis,) & Apostolica, mater omnium Ecclesiarum Christi, Ecclesia, quæ per Dei omnipotentis gratiam, à tramite Apostolicæ traditionis nunquam errasse probatur, nec hæreticis nouitatibus deprauanda succubuit; sed vt in exordio normam fidei Apostolicæ percepit ab auctoribus suis, Apostolorum Christi principibus, illibata sine tenus manet, secundum ipsius Domini Saluatoris diuinam pollicitationem, qui Discipulorum suorum Principi, in suis fatusest Euāgelij: Petre (inquit,) ecce Satanæ expetiuit, vt cribaret vos, sicut qui cribat triticum. Ego autem pro te rogavi, vt non deficiat fides tua; & tu aliquando cōuersus, confirma fratres tuos.]

Itaque Romanus Pontifex, potitur priuilegio infallibilitatis in doctrina de rebus fidei: quod intelligo de Pontifice, prout agit Pastorem vniuersalem, & obit munus capitis Ecclesiæ, docens ex cathedra. Hoc autem facere censetur, cum proponit aliquid tanquam ex fide credendum, vel honestè faciendum, ab omnibus Christianis; volens ad id credendum astringere vniuersam Ecclesiam, vt rectè exponit Valentia 2. 2. d. 1. q. 1. p. 7. §. 40. Vnde intelligitur, quædam nonnullorum Pontificum pronuntiatia priuatim data, non manasse ab eis ex cathedra, & posse repudiari. V. G. Nicolaus I. ex priuato sensu, non vt Ecclesiæ totius Magister, dixit baptismum collatum in solo nomine IESV, validum esse; etiam si non exprimantur omnes personæ SS. Trinitatis: quod tamen probatio-

Cyprianus
260.Lucius I.
255

sqn.

sententia affirmat esse necessarium ad baptismi valorem. Nam quod aliqui in nomine Domini IESV baptizati leguntur, sensus est, baptizatos fuisse iuxta Christi institutionem, vt benè exponit Eulogius apud Photium Cod. 280. & Ferrandus sub finem Epistolæ I. ad Anatolium, nec non Facundus lib. I. c. 3. Similiter Stephanus II. in quibusdam responsis datis Carisiaci nu. 11. ait de presbytero qui in vino baptizarat defectu aquæ, [nulla ei adscribatur culpa. Infantes sic permaneant in ipso baptismo.] Quæ videntur ferre, materiam baptismi posse esse vinum, contra exploratam Concilij Tridentini definitionem. Sed est, (vt dixi) responsum priuatum quoad materiam, sicut responsum Nicolai Primi quoad formam. Quamquam nihil est necesse, admodum laborare, pro responso quod non est euidens à Pontifice manasse, vel quod absque truncatione referri, non est exploratum. Eius quippe responsi fides, vnius duntaxat Codicis Manuscripti è monasterio quodam Gallicano, assertionem nititur. Et mirandum est, eius qui illud exscripsit & Concilij Gallicanis inseruit, tantam fuisse securitatem, vt quasi in solo benè firmo incederet, & ne notula quidem firmandæ veritati Catholica adhibita, transgredereetur. Vt vt sit, hoc responsum si verè demus esse Stephani II. & sincerè referri, non fuit prolatum ex cathedra, ideoque potuit in illud irreperere falsitas, quam diuina prouidentia omnino auertisset, si Pontifex vniuersam Ecclesiam docere intendisset, alioqui regula viua fidei Catholicæ, esset fallibilis, & obnoxia errori, omnesque in fide vacillaremus.

Castro
male.

Quare intolerabiliter Castro lib. I. contra hæreses cap. 4. dixit, Pontificem, etiam quatenus Pontificem, atque adeo prout ex cathedra loquentem, errare posse, & re ipsa aliquando errasse. Hoc nego ferri posse. Quæ enim erit anchora fidei nostræ, si Pontifex prout ex cathedra docens, errare possit? Habet hinc profectò locum, ratiocinatio Gelasij primi Epist. 8. quæ est ad Anastasium Imperatorem.

Gelasij
A. 492.

Hoc

Hoc est (inquit,) quod sedes Apostolica magnoperè cauet, vt quia mundo radix est, Apostoli gloriosa confessio nulla rima prauitatis, nulla prorsus contagione maculetur. Nam si (quod Deus auertat, quod fieri non posse, confidimus,) tale aliquid proueniret, vnde cuiquam resistere auderemus errori? Vel vnde correctionem errantibus posceremus? Quod si Mosaicus Pontifex in lege Veteri potitus est, infallibilitate in docendo ex Moyse cathedra, vt ex cōmuni sententia tradit Becanus c. 11. Analog. quanto iustius erit idem admittere de capite Christianæ Ecclesiæ, docente ex cathedra S. Petri: Et quamuis placeret concedere quod aliqui contendunt, Caipham Pontificem, Christum damnando, falsum aliquid docuisse; (quod tamen non rectè contendunt, cum Spiritus sanctus prouiderit vt impius Pontifex damnando prophetaret, & verbis vteretur optimi sensus diuinæque veritatis capacibus;) nihilominus longè disparem esse debere rationem cathedræ Petri, & cathedræ Mosis sub horam mortis Christi, rectè notauit Hesselius l. de Cathedræ Petri firmitate c. 7.

Pontificis itaque ex cathedra docentis infallibilitas, rata esto. Non oportet esse sollicitum, an adhibuerit diligentiam debitam, & contulerit rem cum peritis, vt optimè admonuit Cunerus Petri l. de firmitate, cathedræ Petri, *sub finem*. Nam eo ipso quod Deus permittit doctrinam proponi cum auctoritate, supponendum est eam ritè esse discussam à proponente; qui si pro negotij qualitate non adhibeat peritos, peccare poterit; doctrina tamen non erit minùs certa, ob assistentiam Spiritus sancti promissam huic Doctori, etiam si soli, vt benè attigit Bernardus in Apologetico pro decretis Romanæ Synodi sub Gregorio VII. c. 23. Non nego tamen, quin Pontifex priuatum spectatus, errare possit circa res fidei; non modò ex ignorantia, quod vnum concedunt Albertus Pighius l. 4. hierar. Eccles. cap. 8. Bellarm. lib. 4. de Pontif. cap. 6. Sum. tract. 1. de fide d. 10. s. 6. nu. 11. sed etiam (quod illi diffidentur,)

Bernardus.

rentur, Errando cum contumacia; ita vt possit Pontifex priuatim esse hæreticus, etiam exteriùs; quod rectè admittunt Caietanus t. 1. Opusc. Tract. 2. p. 2. c. 13. Duuallius Tract. de Pontif. d. 2. q. 1. & Torres t. 1. in 2. 2. disput. 16. dub. 1. Nec est certè vlla Christi promissio, de ea Pontificis prout hominis priuati indefectibilitate in fide. Idque voluit Ecbertus serm. 10. aduersùs Catharos, cum pro indefectibilitate Romanæ sedis quoad fidem, acriter pugnans, addit; si aliquis Romanorum Pontificum in fide errauit, (nempe priuatim etiam si exteriùs,) illico vel à Deo obtritum esse morte præpropere, quod ait Leoni Papæ tempore Arrianorum accidisse, vt habent acta S. Hilarij; vel ab Ecclesia gradu motum, & in ordinem redactum esse; quod ait accidisse cuidam alteri, quem non nominat: nec reuera nominari potest, quia nullus est. Quæ enim Dei benignitas fuit, nullus vnquam Pontifex verus & indubitatus, errauit circa fidem, etiam vt priuata persona. Non enim Liberius pro quo apud Ecbertum, Leo habetur. Is quidem à plerisque insimulatus erroris est. Sed purgant eum Baronius anno 357. & 367. ac Sanderus l. 7. visibil. Monar. à nu. 121. & Coccius t. 1. l. 7. artic. 11. Non Felix, quem item purgat Baronius anno illo 357. & Coccius ibidem art. 12. Non Anastasius 2. quem Gratianus dist. 19. cap. penult. est criminatus. Purgat autem eum accuratè Pighius l. 4. hier. c. 8. & Couarr. 4. variar. cap. 13. Non Honorius I. cui hæresim impingit Canus 6. de locis c. vltimo *sub finem*; ac Franciscus Tutrianus Opusc. de sexta Synodo, & Hieron. à Rua controu. 3. Schol. *initio*. Purgant verò eum, Ioannes Papa apud Anastasium *initio* Collectaneorum, S. Maximus in disput. contra Pyrrhum, Bellarminus 4. de Pontif. c. 11. Baron. anno 633. & 681. Andreas Schottus ad Cod. 19. Photij, Coccius tom. 1. l. 7. art. 13. Duuallius Tract. de Pontif. p. 2. q. 4. Non Ioan. 22. malignè à Caluino allatratus, quem benè purgat Sanderus l. 7. visib. Monar. à nu. 1006. Non Bonifacius VIII. vt
iacta-

iactarunt eius hostes, decepti imposturis cuiusdam Petri Flottæ, qui ei falsas Epistolas supposuit, magis intentus ad fauendum commodis suis, quam ad seruiendum veritati, vt Henricus Spondanus annotauit, agens de eius diabolico studio, vt in simili loquitur S. Bernardus Epistola 282. Non denique vlli alij Pontifices, inquam rem plenè Belarminus l. 4. de Pontif. à c. 8. ad 14. & Azor t. 2. l. 5. cap. 4. q. 3. ac Franciscus Agricola de primatu Petri cap. 21. Et hanc ob causam, vsu receptum non fuisse, vt Romæ sub sacrum post Euangelium, cantaretur Symbolum, contra quàm alibi iam olim factum, scribit Berno Augiensis l. de rebus ad Missam spectantibus cap. 2. Hanc enim causam omitti sub sacrum Symboli fidei, à Romanis Presbyteris, interroganti S. Henrico primo Imperatori redditam esse, testatur qui aderat Berno; addenstamen, Imperatorem Benedicto VIII. tunc Pontifici, persuasisse, vt morem vbiuis alibi vigentem, tandem post mille annos, (agebatur enim annus Christi 1014.) in Romanam Ecclesiam induceret: Consilium ex optima mente profectum. Tamen ea patens & expressa contestatio inconcussæ omnium retro Pontificum fidei, si retenta fuisset: appositissimè quoque signasset posteris, Pontificum ad finem vsque mundi suffiendorum intemeratam semper fidem. Porrò Bernonis locum in rem præsentem sanè appositissimum, suggestit D. GASPARD DE MANTY; vir (quod Marcellinus de Ambrosio dixit,) virtutum omnium, & antiquorum plane morum; in quo gemma literaturæ politioris cùm sacræ tum humanæ aurum gentilitiæ nobilitatis venustissimè inoculat. Cum igitur de nunquam infuscata Romanorum Pontificum fide sermo cum eo incidisset, prolato ex Bernone veteri illo ritu, eam illustrauit. Et hanc ob causam, Romanos Pontifices visos semper esse dignissimos, quibus aliæ Ecclesiæ adhærerent, notauit VValafridus Strabo l. de rebus Ecclesiast. c. 22.

Longè verò aliter accidit, quoad innumeros aliarum

A a a

qua-

quarumuis sedium Antistites, etiam Patriarchas. Nam
 plerique Patriarcharum, aut hæretici, aut etiam hæresi-
 archæ fuerunt. Inter Constantinopolitanos, Macedonius,
 Acacius, Sergius, Pyrrhus, Paulus, Petrus, Anastasius, no-
 tati sunt hæreseos; vt mirum non sit, si Ecclesia illa tot hæ-
 resibus fermentata; de fermento immolans, pro fermento
 tam acriter certet, vt monuit Rupertus l. 2. de offic. c. 22.
 E contrario sedes Romana, quia semper pura, semper à
 fermento hæreseos abiuncta, sacrificat in azymis syncerita-
 tis & veritatis. Accuratè errores & nequitias variorum
 Præsulum Constantinopolitanorum prosequitur S. Leo IX.
 Epist. 1. quæ est ad Michaellem & Leonem. Nec hæreticos
 tantum, sed etiam hæresiarchas sedisse Constantinopoli,
 notat S. Gregorius l. 4. indict. 13. Epist. 32. Similiter Ioan.
 Octauus Epist. 75. [Credimus, quod iam, vos non lateat,
 nunquam Apostolicam B. Petri sedem, ab alijs sedibus re-
 prehensam, cum ipsa alias omnes, & præcipuè Constan-
 tinopolitanam, sapissimè reprehendens, aut ab errore li-
 berauerit, aut certè in ijs qui respiscere noluerunt, senten-
 tiæ suæ iudicio condemnauerit.] Inter Præsules Alexan-
 drinos, notati sunt hæreseos, Gregorius, Georgius, Lu-
 cius, omnes Ariani: item Dioscorus, Timotheus, Ælurus,
 Petrus Mogus. Inter Antiochenos, hæretici fuerunt, Pau-
 lus Samosatenus, Eulalius, Euzoius, Ioannes, Domnus,
 Petrus Cnaphæus, Macarius. Inter Hierosolymitanos, for-
 duerunt hæresibus, Ioannes Origenista, Sallustius, Arse-
 nius, Heraclius, Hilarius; vt liceat profectò his perspectis,
 gratulari Romanæ Ecclesiæ, suorum Pontificum in fide
 constantiam, adhibitis verbis Hieronymi Epist. 57. allo-
 quentis Damasum Papam. [Profligato à sobole mala,
 patrimonio; apud vos solos incorrupta patrum seruat
 hæreditas. Ibi cespitè terra fœcundo, Dominici seminis
 puritatem centeno fructu refert: hic obruta sulcis frumen-
 ta, in lolium, auenasque degenerant. Nunc in Occiden-
 te soli iustitiæ oritur, in Oriente autem Lucifer ille, qui
 cecidit.]

eciderat, supra sydera posuit thronum suum. *Vos estis lux mundi, vos sal terra, vos aurea vasa & argentea, hic testacea vasa, vel lignea, virgam ferream, & aeternum operiuntur incendium.*] Non plura de Pontificis infallibilitate in tradenda fidei Doctrina, & Sanctorum morum. Quoad cætera, cū res duntaxat facti agitur, posse Pontifici obrepere falsitatem, quippè homini, notius est, quàm vt mone-ri oporteat: Et facillimum id esse, ob innumeras quibus distrahitur curas, scitè docet Petrus Cellensis l. 8. Epist. 16.

V E R I T A S VIII.

Romanus Pontifex, est supremus Legislatoꝝ in tota Ecclesia, & Iudex incorruptibilis, ac infallibilis regula viua, unica, in rebus fidei; & Sanctorum morum.

ITA habetur ex titulo *supremi capitis*. Sed attingamus distinctè singula. Potestatem Leges sacras vniuersales ferendi, inesse Pontifici eo ipso quod est caput Ecclesiæ, perspicuum est. Nam capitis est, omnibus membris præesse, eaque regere & gubernare. Idem liquet ex titulo *Principis Ecclesiæ*, quo Pontificem honestatum vidimus. At Principis & Monarchæ nota primaria, ac veluti characteristica, est leges præscribere. Benè hanc veritatem, & Scripturarum auctoritate, & rationum momentis, firmat Bellarminus lib. 4. de Pontif. à c. 16. & Suaresl. 3. de legib. c. 1. & 3. ac l. 4. cap. 3. & 4. nec non Castellinus Tract. de electione Canonica præludio 1. 2. & 3. Suffragatur praxis perpetua seculorum omnium Christianorum, ex qua hanc Pontificiam potestatem latè stabilit Michael Rouffelus l. 1. histor. iurisdic. Pontif. cap. 3. obseruans, Pontifices Romanos varias leges vniuersales, in longinquas quoque regiones, iam olim tulisse. V. G. Euaristus mandata dedit ad Episcopos Africæ & Ægypti, de nuptiarum validitate & restitutione Episcoporum, qui absque iudiciali forma